

На новата година.

Вѣше се вече сѣмнѣло и слѣнцето на първий денъ отъ новата 1896 год. пускаше златнитѣ си лѣчи къмъ покритата съ снѣгъ земя. Студений вѣтъръ свлачаше снѣга отъ стрѣхитѣ, и навѣваше съ него двороветѣ, улицитѣ и траповетѣ. Само свраки, гарвани и врабци жалостно цвѣрчехъ изъ студений вѣздухъ и кацвахъ по голитѣ клони на дървесата. По улицитѣ се виждахъ черковницитѣ и дѣца сурвакачи, които подкарвани отъ студений вѣздухъ, бързо припкахъ къмъ топлитѣ стаи.

И Милчо трѣбваше да излѣзе на вѣнъ. Майка му го обличаше да го проводи да сурвака у чичови си Димитрови. Тя му облѣче зимната дрѣха, уви му съ шала ушитѣ, подаде му нашарената съ книги дрѣнова прѣчка и го учеше какво да прави, като отиде у чичови си. Въ това врѣме пѣтнатата имъ врата се хлопна, а малкото имъ кученце — Арапъ — сърдито заджавка. Познаваше се, че идѣше чуждъ човѣкъ. Милчо и майка му надникнахъ на прозореца да видѣтъ кой иде. Къмъ къщи идѣше едно момченце на около десетъ години. То бѣше облѣчено съ вѣхти охлузени дрѣшки; ушитѣ му прѣвѣрзани съ една окѣсана кърпа; а рѣцѣтѣ си бѣше пѣхнало въ пазва. На рѣка бѣше надѣнало вѣхта кърпена торбичка, а подъ мишница притискаше една дрѣнова прѣчица.

— Сурвакачъ иде, — продума Милчова Майка.

— Петръ Цвѣтковъ, моя другаръ! — извика радостно Милчо. — Да го срѣщамъ майко?